

odst. 1 tr. ř. odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 1. 2017 sp. zn. 6 To 521/2016 tak, že je podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný J. [redacted] P. [redacted] následně *dovolání*, v němž uplatnil důvody uvedené v ustanoveních § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř.

Obviněný (dovolatel) nesouhlasí se závěrem soudů obou stupňů, že porušil povinnosti řidiče motorového vozidla stanovené v § 4 písm. a), b) a v § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož srazil poškozenou chodkyni P. [redacted] S. [redacted] a způsobil jí zranění popsaná ve výroku odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně. Trvá na tom, že dopravní nehodu nezavinil, a to ani zčásti. Řízení motorového vozidla a situaci v silničním provozu naopak věnoval maximální pozornost. Tu pak zcela logicky upoutalo nestandardní počínání manžela poškozené - svědka S. [redacted] stojícího a živelně gestikulujícího na levé straně vozovky, na něhož se z pochopitelných důvodů krátce podíval. Nemohl totiž vědět, co má svědek v úmyslu, proč rozhazuje rukama a jak se má zachovat. Dovolatel netušil, jestli ze strany svědka nehrozí bezprostřední ohrožení silničního provozu například tím, že by se chystal vhodit nějaký předmět do vozovky. Rozhodně ho tedy nesledoval pro své pobavení či pro zajímavost. Za daných okolností však nebylo možno dovést, že by nevěnoval situaci v silničním provozu náležitou pozornost, ba právě naopak. Žádný dopravní předpis tedy neporušil. Dovolatel dále zdůraznil, že místo, kde došlo ke střetu s poškozenou, zná velice dobře a vždy tam jezdí se zvýšenou opatrností, neboť ze zkušeností ví, že se tam potulují často i po silnici osoby v podnapilém stavu. Proto tudy projížděl rychlostí cca 20-30 km/hod., jak ostatně potvrdili i znalci z oboru dopravy. S ohledem na veškeré situační vjemy tak nebylo nutné, aby ještě více zpomalil. Poškozená se mu však před vozidlem objevila náhle a neočekávaně. Její pohyb ve vozovce předtím, než se krátce ohlédl po svědkovi S. [redacted] vůbec nezaznamenal. Střetu s ní pak nebyl schopen zabránit. Z tohoto pohledu se však soudy otázkou jeho zavinění nezabývaly. K závěru o naplnění subjektivní stránky přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku v jeho jednání dospěly v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž lze v takových případech nedbalostní zavinění dopravní nehody a jejích následků u řidiče motorového vozidla dovozovat pouze tehdy, jestliže jeho možnost a povinnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem byly dány současně. Dovolatel v uvedené souvislosti znovu zopakoval, že při jízdě zachovával potřebnou míru opatrnosti. Přestože si nepočínal nikterak nebezpečně, nebylo v lidských možnostech obezřetně reagovat na potencionálně nebezpečné chování svědka S. [redacted] a téměř současně zaznamenat poškozenou při pravé krajnici, tj. na opačné straně vozovky. Její výskyt zde nemohl ani tušit. Prvně ji spatřil, až když se mu objevila před pravou částí vozidla. Potud byla jeho obhajoba podporována výpovědí svědka N. [redacted] který uvedl, že poškozená poté, co přešla silnici, se na zavolání svého manžela spíše začala vracet zpět do vozovky a v podstatě mu tak vstoupila „přimo pod kola“. Závěr soudů, podle nějž silnici přecházela plynule, bez zastavení či úkroku zpět, je nejen s touto výpovědí, ale

i dalšími provedenými důkazy v tzv. extrémním rozporu. Soudy se opřely o zcela nepřesvědčivé a vzájemně si odporující znalecké posudky z oboru dopravy. Proto obhajoba opakovaně žádala o doplnění dokazování revizním znaleckým posudkem ústavu, což však bez náležitého odůvodnění odmítly. Tím svůj postup a následná rozhodnutí zatížily vadou spočívající v tzv. opomenutí důkazu, tedy dalším závažným procesním pochybením, jež lze podle judikatury Ústavního soudu napravit i v řízení o dovolání.

Z výše rekapitulovaných důvodů dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2017 sp. zn. 6 To 521/2016, i rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 9. 2016 sp. zn. 4 T 201/2015, zrušil a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Obvodnímu soudu pro Prahu 2 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

K podanému dovolání se v rámci řízení podle § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil pověřený státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který poukázal na to, že argumentace obviněného má za cíl prosazení skutkové verze, podle níž se poškozená po výkřiku svého manžela vrátila z chodníku zpět do vozovky a tím mu vytvořila překážku v jízdě, kterou nemohl očekávat. Takový skutkový závěr však ze svědeckých výpovědí poškozené, jejího manžela ani znaleckých posudků nevyplývá. Nesrozumitelná výpověď svědka N. [redacted] pak podle mínění státního zástupce působila do jisté míry nesmyslně, neboť poškozená by se v jednom okamžiku musela při chůzi otočit zády na manžela a současně se pozadu vrátit z chodníku do vozovky. Musela by tedy do silnice couvat, k čemuž ovšem neměla čas, obratnost ani žádný představitelný motiv. O takovém jejím nelogickém a - ve své podstatě - sebevražedném pohybu se ostatně svědek N. [redacted] nezmínil. I kdyby se však poškozená v závěru přecházení vozovky bezprostředně u chodníku zastavila, nebo z chodníku dokonce udělala úkrok zpět, nic by to podle názoru státního zástupce na trestní odpovědnosti dovolatele, jemuž je vytýkáno porušení povinností podle § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., změnit nemohlo. Pokud totiž řidič motorového vozidla projede rychlostí přes 20 km/hod. jen několik centimetrů za zády přecházejícího chodce, je takové jednání jistě neohleduplné a riskantní; zvláště je-li tím chodcem žena ve věku [redacted]. Dovolatel měl vzhledem k rychlosti své jízdy zachovat alespoň metrový odstup od poškozené. Potom by ke střetu s ní nemohlo dojít. Státní zástupce dal Nejvyššímu soudu ke zvážení, zda by v předmětné trestní věci nebylo vhodné zaujmout jasné stanovisko k dodržení takové povinnosti řidičem; tedy vyslovit, že za přecházejícím chodcem smí řidič projet pouze v takové vzdálenosti, aby byl vzhledem k rychlosti své jízdy a situaci v silničním provozu schopen včas reagovat na případné klopýtnutí či zavrácování chodce, zvláště je-li jím osoba uvedená v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. K obhajobě dovolatele, podle níž ho svou gestikulací rozptýlil manžel poškozené natolik, že přestal sledovat dění před svým vozidlem, státní zástupce pro úplnost dodal, že jde o tvrzení zcela účelové. Právě gestikulace osoby na chodníku by totiž podle něj měla rozumně uvažujícího řidiče motorového vozidla přimět k tomu, aby snížil rychlost a bedlivě pozoroval, zda se nenachází nějaké nebezpečí v jeho jízdním koridoru. Za jiná nebezpečí totiž v dané situaci neodpovídá. Kromě toho nebylo zjištěno, že by se svědek S. [redacted] choval nějak podivně nebo dokonce důrazně gestikuloval, a to ani z výpovědi svědka N. [redacted] který podle svých slov manželský pár pozoroval již před samotnou nehodou. Státní zástupce

tak žádný, natož pak extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a z nich vyvozenými skutkovými zjištěními v posuzované trestní věci neshledal. Skutek, jak byl popsán ve výroku odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně, podle jeho poukazu zjevně všechny znaky přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku naplnil. A naplnil by je i tehdy, pokud by byl upřesněn podle požadavků dovolatele. Míjení chodců bez jakékoli rezervy, tedy bez prostoru pro jejich „omyl“, je totiž přinejmenším jednání neohleduplné, porušující povinnost stanovenou zákonem o silničním provozu. Pokud by k takové události došlo například na přechodu pro chodce, mohlo by se jednat i o porušení povinnosti důležité.

Závěrem státní zástupce shrnul, že námitky obviněného zjevně neodpovídají důvodům uvedeným v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť jimi nebrazil proti nesprávnému hmotněprávnímu posouzení věci. Proto navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl jako podané z jiného důvodu, než jsou uvedeny v zákoně. Pro případ jiného rozhodnutí Nejvyššího soudu ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. pak projevil souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

Předmětné vyjádření zaslal Nejvyšší soud dne 23. 5. 2017 obhájce dovolatele s upozorněním, že obviněný k němu může jejím prostřednictvím zaujmout své stanovisko (tzv. repliku).

Této možnosti obviněný využil podáním ze dne 8. 6. 2017. V něm předně poznamenal, že státní zástupce se v písemném vyjádření snaží navodit dojem, že z provedených důkazů žádné zastavení či návrat poškozené zpět do vozovky po jejím přejití nevyplývá. S tímto závěrem však dovolatel zásadně nesouhlasí. Ke svědeckým výpovědím manželů S [redacted] podotkl, že jsou od počátku trestního řízení zaujate a nevěrohodné. Poukázal na jejich nepopiratelný zájem na tom, aby byl označen za jediného viníka nehody. Zdůraznil významné rozpory v jimi předkládaném popisu nehodového děje, který odporuje výpovědi nestranného a nezaujatého svědka A [redacted]. N [redacted] Ten v podstatě potvrdil jeho obhajobu v tom smyslu, že poškozená se na zavolání svého manžela spíše vrátila z chodníku zpět do vozovky. Na rozdíl od státního zástupce se dovolatel nedomnívá, že by byl takový její pohyb vyloučen. Výpověď svědka N [redacted] naopak považuje za smysluplnou a navíc podpořenou i vyjádřením znalce z oboru dopravy Ing. Oty Kuhna. Soudům obou stupňů znovu vytkl, že nedůvodně vycházely pouze z takové varianty nehodového děje, podle níž poškozená přecházela vozovku přímočaře. Poznámku státního zástupce, podle níž měl dodržet alespoň jednometrový odstup od poškozené, a pokud by tak učinil, ke střetu by nedošlo, označil dovolatel za „zbytečně uštěpačnou“. Jestliže by poškozenou mohl spatřit včas, automobil by zajisté zastavil. To by však nesměla vstupovat do silnice přímo před projíždějící vozidlo. V takovém případě nemohl nehodě zabránit, ačkoli se absolutně soustředil na řízení a inkriminovaným nepřehledným úsekem projížděl dostatečně pomalu a opatrně. Dovolatel pocituje jako hluboce nespravedlivé, pokud soudy dospěly k závěru o jeho trestní odpovědnosti. Hlavní příčinu nešťastné události nadále spatřuje v nepozornosti manželů S [redacted]. Proto se obrátil na Nejvyšší soud, aby celou věc přezkoumal.

Obviněný J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroků rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýkají. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce, resp. obhájkyne (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) dále zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť směřuje proti rozhodnutí soudu druhého stupně, kterým bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé a jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) obviněného proti rozsudku uvedenému v ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., kterým byl uznán vinným a byl mu uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit, zda konkrétní námitky, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvody podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř., na které odkázal. Toto zjištění má zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, odst. 3 tr. ř.).

Důvodem dovolání podle ustanovení **§ 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.** je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byl zamítnut řádný opravný prostředek, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán některý ze shora uvedených dovolacích důvodů.

Prvá alternativa tohoto dovolacího důvodu v předmětné trestní věci nepřichází v úvahu, neboť Městský soud v Praze jako soud druhého stupně projednal odvolání obviněného ve veřejném zasedání a rozhodl o něm po provedeném přezkumu. Druhá alternativa by pak v posuzovaném případě byla naplněna toliko za předpokladu, že by řízení předcházející napadenému rozhodnutí odvolacího soudu bylo skutečně zatíženo obviněným namítanou vadou zakládající dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který rovněž uplatnil.

Důvod dovolání podle **§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.** je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva. S poukazem na uvedený dovolací důvod se tedy není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Zjištěný skutkový stav věci, kterým je

dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. To znamená, že *dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.* Těžiště dokazování spočívá na řízení před soudem prvního stupně, jehož skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 tr. ř., § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzké vymezení dovolacích důvodů (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

V projednávaném případě sice obviněný namítl nesprávnost hmotněprávního posouzení stíhaného skutku jako přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku, s ohledem na absenci zákonem požadovaného nedbalostního zavinění na jeho straně, ovšem tuto obecně hmotněprávní námitku založil primárně na výhradách vůči rozsahu a kvalitě ve věci provedených důkazů a vůči způsobu, jakým je hodnotily soudy obou stupňů. Svůj mimořádný opravný prostředek tak v zásadě založil především na zpochybnění soudy učiněných skutkových závěrů a teprve v návaznosti na tom, při současném prosazování vlastní verze skutkového děje, soudům vytkl nesprávné právní posouzení jeho jednání ve smyslu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. *Podaným mimořádným opravným prostředkem se tedy domáhal především zásadního přehodnocení (revize) soudy zjištěného skutkového stavu věci ve svůj prospěch, tzn. že dovolání de facto uplatnil na procesním (§ 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř.) a nikoli hmotněprávním základě. Takové námitky ovšem pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadit nelze.*

Nejvyšší soud tento závěr učinil při akceptování názoru opakovaně vysloveného v judikatuře Ústavního soudu, podle něž dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze vykládat formalisticky a restriktivně a v rámci jeho interpretace je třeba mít vždy na zřeteli především ústavně zaručená základní práva a svobody, tedy i právo na spravedlivý proces; tj. přihlížet i k závažným vadám řízení, které zakládají neústavnost pravomocného rozhodnutí. Mezi taková flagrantní pochybení Ústavní soud zařadil i obviněným namítané *opomenutí důkazů* obecnými soudy nebo existenci tzv. *extrémního rozporu* mezi skutkovým stavem věci v soudy dovozané podobě a provedenými důkazy (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. I. ÚS 4/04 nebo sp. zn. III. ÚS 84/94 a přiměřeně též usnesení ve věci sp. zn.

III. ÚS 3136/09). Takový flagrantní rozpor je ovšem dán jen tehdy, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných procesně účinných důkazů, popř. zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeného dokazování, či jsou dokonce zřetelným opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování. Jestliže jsou vytykána tato zásadní procesní pochybení, je třeba v konkrétní věci zároveň vyhodnotit, zda skutečně měla nebo alespoň mohla mít podstatný význam pro konečné hmotněprávní posouzení stíhaného jednání (skutku). Jedině za tohoto předpokladu lze připustit, že i skutkové námitky mohou být způsobilé založit dovolací přezkum.

Napadené usnesení odvolacího soudu ani jemu předcházející řízení však žádnou z výše uvedených podstatných vad *netrpí*.

K námitce dovolatele, že soudy nevyhověly jeho návrhu na doplnění dokazování o vypracování „revizního“ znaleckého posudku ústavu z oboru dopravy, je zapotřebí zdůraznit, že v § 2 odst. 5 tr. ř. ani v § 2 odst. 6 tr. ř. zákon nestanoví žádná pravidla jak pro míru důkazů potřebných k prokázání určité skutečnosti, tak stanoví relativní váhu určitých druhů či typů důkazů. Soud v každé fázi řízení zvažuje, které důkazy je třeba provést, případně zda a nakolik je nezbytné dosavadní stav dokazování doplnit. S přihlédnutím k obsahu již provedených důkazů posuzuje, nakolik se jeví např. návrhy stran na doplnění dokazování důvodnými (potřebnými) a které mají naopak z hlediska zjišťování skutkového stavu věci jen marginální, nepodstatný význam. Shromážděné důkazy pak soud hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Rozhodnutí o rozsahu dokazování tedy spadá do jeho výlučné kompetence. Účelem dokazování v trestním řízení je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Je přitom na úvaze soudu, jakými důkazními prostředky bude objasňovat určitou okolnost, která je pro zjištění skutkového stavu významná.

Řízení před soudem však ani v tomto ohledu nesmí vybočit z rámce ústavním pořádkem zaručeného práva na spravedlivý proces. Zásadu spravedlivého procesu, vyplývající z čl. 36 Listiny základních práv a svobod, je přitom nutno vykládat tak, že účastníkovi řízení musí být dána mj. možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto jeho procesnímu právu pak odpovídá povinnost soudu o navržených důkazech rozhodnout, a pokud návrhu na jejich provedení nevyhoví, zdůvodnit, proč navržené důkazy neprovedl. Jestliže tak soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho též s čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud podle zásady volného hodnocení důkazů nezabýval, proto prakticky vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost (k tomu srov. přiměřeně např. publikované nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. III. ÚS 61/94, sp. zn. III. ÚS 51/96, sp. zn. I. ÚS 425/97, sp. zn. III. ÚS 173/02, sp. zn. IV. ÚS 802/02, sp. zn. II. ÚS 402/05 aj.). Lze tedy shrnout, že soud sice na straně jedné není povinen provést všechny navržené důkazy (k tomu srov. také nález Ústavního soudu ve věci sp. zn.

III. ÚS 150/93), avšak z hlediska práva na spravedlivý proces musí jeho rozhodnutí i v tomto směru respektovat klíčový požadavek na náležité odůvodnění ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. nebo § 134 odst. 2 tr. ř. (viz např. usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 1285/08, str. 3).

Dovolateli lze přisvědčit potud, že Obvodní soud pro Prahu 2 výše uvedené povinnosti v plném rozsahu nedostál, když o jeho návrhu na doplnění dokazování sice rozhodl v hlavním líčení dne 19. 9. 2016 procesním usnesením, které samo o sobě není třeba odůvodňovat (viz protokol na č. l. 368 spisu), ovšem v písemném vyhotovení rozsudku tento svůj postup nikterak nevysvětlil. *Nejvyšší soud však na straně druhé tomuto procesnímu pochybení dovolatelem přisuzovaný význam nepřikládá.* Nepřehlédl totiž, že obhajoba přednesla tentýž důkazní návrh i v průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem dne 5. 1. 2017. Městský soud v Praze návrh neignoroval a rozhodl o něm vlastním procesním usnesením (viz protokol na č. l. 426 spisu). Důvody, pro které k dalšímu doplnění dokazování nepřistoupil, pak ústavně konformním způsobem (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09) vyložil na str. 4 shora napadeného meritorního rozhodnutí ve věci. Přestože se jeho odůvodnění může obviněnému jevit jako příliš stručné, požadavek formulovaný v ustanovení § 134 odst. 2 tr. ř. splňuje. Zákonem soud rozhodně neukládá povinnost zaujímat k jednotlivým důkazním návrhům obhajoby obšírná stanoviska s podrobnou analýzou míry jejich potřeby či důležitosti. To účelem odůvodnění soudního rozhodnutí není.

Lze tedy shrnout, že návrh dovolatele na doplnění dokazování soudy *neopomněly*. Svůj postup tak reklamovanou vadou, která by současně vedla k závažnému nežádoucímu zásahu do ústavně garantovaného práva obviněného na spravedlivý proces, nezatížily.

Z odůvodnění napadených rozhodnutí, splňujících kritéria požadovaná ustanoveními § 125 odst. 1 tr. ř., resp. 134 odst. 2 tr. ř., zároveň nelze dovodit, že by soudy obou stupňů dospěly k dovolatelem zpochybňovaným skutkovým zjištěním po neobjektivním nebo tendenčním hodnocením provedených důkazů či na základě deformativního výkladu jejich obsahu. Pokud obhajobě dovolatele spočívající na tezi, že mu poškozená zcela neočekávaně a nepředvídatelně vstoupila do jízdny dráhy a střetu s ní tak ani při maximální vynaložené míře řídičské opatrnosti nemohl objektivně zabránit, neuvěřily, nelze jejich závěrům z hlediska principů formální logiky cokoli vytýkat.

Nejvyšší soud *nedospěl* k závěru, že by byl dovolatelem v namítaném směru skutkový stav věci zjišťován nezákonným způsobem či povrchně, nebo že by rozhodnutí soudů obou stupňů byla projevem nepřipustné libovůle.

Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, popř. mezinárodněprávní smlouvy, kterými je Česká republika vázána, nijak neupravují právo na přezkum rozhodnutí o odvolání v rámci dalšího řádného či dokonce mimořádného opravného prostředku. Zákonodárce tak mohl z hlediska požadavků ústavnosti věcné projednání dovolání omezit v rovině jednoduchého práva stanovením jednotlivých zákonných dovolacích důvodů, jejichž existence je pro přezkum pravomocného rozhodnutí v dovolacím řízení nezbytná. Není-li existence dovolacího

důvodu Nejvyšším soudem zjištěna, není dána ani jeho zákonná povinnost dovolání věcně projednat.

Kromě toho je třeba připomenout, že dovolatel je v souladu s § 265f odst. 1 tr. ř. na jedné straně povinen odkázat v dovolání jednak na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) tr. ř., přičemž na straně druhé musí obsah konkrétně uplatněných dovolacích důvodů odpovídat důvodům předpokládaným v příslušném ustanovení zákona. V opačném případě nelze dovodit, že se dovolání opírá o důvody podle § 265b odst. 1 tr. ř., byť je v něm na příslušné zákonné ustanovení formálně odkazováno.

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud dovolání odmítne, bylo-li podáno z jiného důvodu, než jsou uvedeny v § 265b tr. ř. Protože ve věci obviněného Jaroslava Průchy dospěl k závěru, že jeho dovolací argumentace ve skutečnosti nerespektuje věcné zaměření použitých dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř., ani žádného jiného z důvodů dovolání podle § 265b tr. ř., rozhodl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. o jeho odmítnutí, aniž by napadené rozhodnutí věcně přezkoumával podle kritérií uvedených v ustanovení § 265i odst. 3 tr. ř. Za podmínky § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. tak učinil v neveřejném zasedání.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 28. 6. 2017

JUDr. František Hrabec v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Jordánová